

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 липня 2006 року № 28 (140)

ЗАЯВА
КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Останні події у Верховній Раді України свідчать про те, що антиукраїнські сили, скориставшись парламентською кризою, перейшли у наступ на основи української державності і демократії.

Грубо і цинічно порушивши коаліційну угоду з "Нашою Україною" і БЮТ, лідер Соцпартії О. Мороз увійшов до так званої "антикризової" коаліції, яку склали Партія регіонів, КПУ і СПУ, отримавши за це крісло Голови Верховної Ради. Такі дії О. Мороза Конгрес Українських Націоналістів розцінює як зраду партнерів по коаліції та тієї частини виборців, які віддали свої голоси за Соцпартію. Свої владні амбіції цей політик поставив вище державних інтересів України, вище волі своїх виборців, юридичних та етичних норм. Діючи всупереч Регламенту Верховної Ради, порушуючи Основний Закон України, Партія регіонів, КПУ та їхній новоспечений союзник СПУ розпочали свою діяльність у нелегітимному, незаконному руслі.

Зрада лідера Соціалістичної партії несе загрозу реваншу кучмізму у найгірших його проявах. Адже результатом дії нової блакитно-рожево-червоної коаліції може стати уряд, сформований із політичних сил, котрі пройшли до парламенту під антиукраїнськими й антиконституційними гаслами про федералізацію України, введення другої державної мови тощо. Діяльність такого уряду стане загрозою не лише для економіки України, її культури, державної мови, євроінтеграційного зовнішнього курсу, а й для існування України як суверенної держави.

Конгрес Українських Націоналістів звертається до Президента України Віктора Ющенка із закликом при формуванні парламентської коаліції та в її подальшій роботі не допустити порушень Конституції України.

Конгрес Українських Націоналістів закликає Президента в разі необхідності розпустити Верховну Раду і ввести пряме президентське правління для збереження конституційного ладу, суверенітету і цілісності України та продовження демократичних перетворень у нашій державі.

Ми наголошуємо, що джерелом влади в Україні є її народ. Ні вузькопартійні, ні кланово-олігархічні інтереси не можуть перекреслити волі народу до побудови економічно й духовно незалежної Української держави.

Конгрес Українських Націоналістів закликає своє членство, прихильників та громадян України бути готовими стати на захист Української держави!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів

ГЕРОЯМ СЛАВА!

ПАМ'ЯТІ ВЕЛИКОГО СИНА УКРАЇНИ
На Тернопільщині вшановують національно-визвольну боротьбу ОУН та УПА

На Тернопільщині відбулися урочисті заходи, приурочені до 20-ї річниці з дня смерті Провідника ОУН Ярослава Стецька та 65-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави.

У цих заходах взяли участь представники Конгресу Українських Націоналістів, молодіжних націоналістичних організацій, громадськості та місцевої влади, які разом із міським головою Тернополя Богданом Левківим поклали квіти до пам'ятника Ярославові Стецьку.

Перед покладанням квітів на центральному Театральному майдані міста відбувся збір учасників молодіжного вишкільного табору "Лисоня-2006" імені Івана Гавдиди. Понад 80 осіб – членів Молодіжного Націоналістичного Конгресу та інших молодіжних організацій з Харкова, Вінниці, Сум, Києва, Івано-Франківська, Львова, Тернополя та інших міст – разом із громадськістю Тернополя також віддали шану пам'яті Великого Сина України, незламного борця за її волю Ярослава Стецька.

Урочисті заходи, присвячені пам'яті Ярослава Стецька, відбулися і в рідному селі Провідника ОУН – Великому Глибочку. У цьому селі іменем Стецька названо вулицю і місцеву загальноосвітню школу. Меморіальну дошку встановлено й у селі Кам'янка Підволочиського району, де тривалий час мешкала його сім'я.

Серед заходів у Великому Глибочку відбулося погашення поштового конверта, присвяченого 65-й річниці проголошення Акта відновлення Української Держави.

Варто наголосити, що на Тернопільщині національно-визвольна боротьба ОУН та УПА має широку повагу як серед населення, так і серед представників влади.

Так, в урочистій академії з нагоди 65-ї річниці проголошення Акта відновлення Української Держави у Тернопільському драматичному театрі ім. Т. Шевченка взяли участь голова Тернопільської обласної ради Михайло Миколенко, його заступник, голова обласної організації КУН Володимир Чибрас, заступник голови обласної держадміністрації Анатолій Вихрущ.

Прес-служба ТОО КУН

ПІСЛЯ ІМПЕРІЇ

КУЛЬТУРА БОСЯКІВ

Борис ДРАЇМ,
член НСЖУ, член "Просвіти",
депутат райради

Чи не найголовнішою з багатьох московських вигадок є походження московського народу. Прапредки теперішніх московинів – угро-фінни – примандрували на землі теперішньої Московщини та Фінляндії ще за непроглядних віків до нашої ери. Літописець XI ст. згадує про московські племена чудь, лівь, водь, ямь, чухна, весь, пермь, мурома, мордва, мокша, мещера, череміса, югра, печора, карель, зирянь, ерзя, самоядь. Він пише, що то були дикуни: не мали жодних законів та моралі, жили в землянках, їли сире м'ясо і рибу, не знали рільництва. Тим часом в XI ст., навіть за свідченнями чужинців, Київ був культурніший і багатший за Париж і Лондон. У північній Московщині був у XI ст. шкіряний одяг дикунського крою (один шмат з діркою на голову), що його носили мавполюди 6000 років тому. Московський археолог пише, що слов'янських могил до X ст. не знайдено ніде в Московщині (А. Спіцин, "Владимирские курганы"). Московський історик стверджує: "В жилах московського народу тече щонайменше 80% фінно-татарської крові (М. Покровський. "История Российского государства"). І справді, навіть на теперішній карті Московщини більшість географічних назв – надто озер, річок – фінські. "Москва" у фінській мові означає "каламутна вода". Угро-фіннів захопив у X ст. під свою владу український князь Святослав Великий і зробив їхні землі (теперішню Московщину) осадою (колонією) Української держави. Правили нею прислані з Києва воєводи з військом та державними урядовцями. Київський митрополит висилав сюди місіонерів навертати предків теперішніх москвинів на християнську віру та будувати церкви і монастирі.

Закінчення на 7-й стор.

ВИМАГАЮ РІШУЧИХ ДІЙ!

Цей лист надійшов до редакції кілька тижнів тому, але думки, висловлені нашим читачем у світлі останніх подій у Верховній Раді, набувають особливої актуальності.

Відчувши безкарність своїх сепаратистських діянь, антиукраїнська шовіністична рать посунула далі, приймаючи антиконституційні рішення про статус російської мови. З боку ж державної влади, окрім кволих звинувачень в антиконституційності цих випадів, жодної дієвої реакції. Не покаравши свого часу зачинщиків сепаратистського з'їзду в Сєвєродонецьку, влада дозволила сірникові розгорітися, і тепер маємо пожежу, що швидко набирає сили.

Хочу запитати Вас, пане Президенте, як гаранта державного суверенітету, територіальної цілісності та додержання Конституції України: чому Ви не гарантуєте право українського народу на державну мову? Чому багато посадовців усіх рівнів досі безкарно ігнорують ст. 10 Конституції України? Адже права людини передбачають й певні обов'язки цієї людини перед суспільством, нацією.

Якщо Ви, пане Президенте, не в змозі припинити антиукраїнську вакханалію, то зверніться за допомогою до народу, над яким занесено сокиру у власній державі. Ми прийдемо. Ми допоможемо. Ми спроможні. Ми це довели в листопаді 2004 року.

Пожежу загасити ще не пізно, хоча буде вже не так легко. Тож невідкладно беріться до роботи, пане Президенте, піднімайте народ! Сепаратисти-регіональщики мають бути покарані! Кому потрібна демократія, яка ставить під загрозу національні інтереси та саме існування українського народу як державотворчої нації? Це не демократія, це вже безвладдя, безволля і безсилля влади. Створюйте справжню національну Українську державу. Народ Вам себе довірив. Тож виправдайте цю довіру, пане Президенте України!

І розпочинайте, не відкладаючи, зі свого оточення, яке зумисне чи через непрофесійність дезінформує Вас і вправляє рожеві скельця в окуляри.

Як громадянин України, вимагаю рішучих дій! Пропоную ввести при кожній міській, районній, обласній раді, адміністрації, у кожній національній установі посаду державного комісара з надзвичайними повноваженнями. На цю посаду добирати винятково випробуваних патріотів, які життя готові покласти за українську ідею. Не обов'язково з українців, бо серед нас чимало є неприхованих зрадників. Можете розраховувати й на мене, і на багатьох моїх друзів.

Володимир КОРНЕЛЮК,
військовий пенсіонер,
м. Київ

ХАЙ ЖИВЕ ЖИВИЙ ЛАНЦЮГ!

Маємо незабаром святкувати 15-ту річницю Незалежності України. Так сталося, що наше суспільство і наш політикум поділено на дві частини. Але країна у нас одна. Тому Схід і Захід, Північ і Південь повинні бути разом.

І я пригадую 22 січня 1990 р., коли люди утворили живий ланцюг від Івано-Франківська до Києва. Тож пропоную і на честь річниці незалежності утворити живий ланцюг з Заходу на Схід через Київ до Харкова.

Закликаю керівників усіх національно-патріотичних сил і громадських організацій, для яких столицею України є Київ, а не Москва чи Вашингтон з Брюсселем, домовитись між собою і у такий спосіб відзначити річницю Незалежності. Провівши таку акцію, ми б показали не тільки всьому світові, а й собі, що слова "Схід і Захід разом" – це не тільки гасло, а щось значно більше.

Олександр ПАЛЯНИЧКА,
м. Харків

З А Я В А

Львівської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів

З приводу політичної ситуації в Україні важко втриматися від реакції та коментарів. А особливо патріотам, які вболівають за долю держави, титульної нації.

Зрештою, сталося прогнозоване. Зникли маски, і на світ Божий з'явилися знайомі обличчя сумно пам'ятної "групи 239". Довго лицювалися опоненти Української Самостійної Соборної Держави, які є тією зловісною "п'ятою колоною", що шкодить нашому розвитку. Різниця лише в тому, що тепер їх 238, – значить ще хтось ховається у підступній личині та згодом виявить себе за наказом з півночі.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів заявляє про готовність перейти в опозицію до усіх коаліцій усіх мастей антиукраїнського штибу і вимагає:

1. Прийняття довгострокової державотворчої доктрини на основі національної ідеї.

2. Визнання на державному рівні боротьби ОУН-УПА і надання особливого статусу Борцям за волю України з відповідними соціальними гарантіями.

3. Забезпечення умов функціонування української мови як єдиної державної мови на усій території України.

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів вважає за необхідне у відповідь на демарші українофобів проголосити області, міста і села в усій Україні, де є первинні осередки Конгресу Українських Націоналістів, територіями з єдиною державною офіційною мовою та відкритими до співпраці з міжнародними організаціями, в тому числі НАТО. ЛОО Конгресу звертається до Головного Проводу та усіх обласних організацій підтримати ініціативу. Для цього закликаємо при осередках Конгресу створити комітети захисту прав українських громадян на мову, освіту і працю під гаслом Бандери: "Свобода – народам, свобода – людині!"

ЛОО Конгресу закликає усі державотворчі сили підтримати ініціативу створення Всеукраїнського організаційного комітету з проведення повноцінного судового процесу над комуністичною ідеологією та їхніми апологетами за злочини проти людства та спільними зусиллями закласти передумови для утворення правиці самодостатньої сили, яка змагатиме до поширення сили, слави і простору Української держави.

Слава Україні! Слава Героям!

Прийнято Політрадою ЛОО Конгресу 8 липня 2006 р.

15 РОКІВ "РІДНІЙ ШКОЛІ"

Цього року виповнюється 15 років від дати відновлення Українського педагогічного товариства "Рідна школа" і зокрема його Львівського осередку.

"Рідна школа" була утворена в Галичині 1881 року та існувала до 1939-го. Товариство утримувало українські народні школи, дитсадки, бурси, а також гімназії і фахові школи для українських дітей.

У час святкування 15-ліття відновленої "Рідної школи", міський осередок якої знаходиться у Львівському обласному Будинку вчителя, слід відзначити натхненника та організатора "рідношкільників" – заслуженого вчителя України Анну Благітку. Вона протягом останніх 15-ти років організовує збори своїх "рідношкільників", зустрічі, конференції колишніх учнів шкіл та гімназій, проводить обговорення щодо вирішення проблем сучасної школи та надання відповідної допомоги школам, видавничої діяльності з питань освіти, сучасної педагогічної науки та культури, взаємовідносин "вчитель – учень" і т. п.

Сучасний осередок "Рідної школи" під керівництвом п. Анни Благітки спричинився до видання книжки "Рідна школа" – збірки спогадів колишніх учнів (Львів, в-во "Основа", упорядник А. Благітка). Також вона видала книжку про Товариство "Сокіл-Батько", яке зіграло велику роль у духовному, національному вихованні молоді.

Обов'язком кожного українського громадянина є наповнити Україну справді українським змістом, і це буде найбільшим вшануванням пам'яті Миколи Міхновського, Євгена Коновальця, Симона Петлюри, героїв Базару і Крут, Українських Січових Стрільців і воїнів ОУН-УПА, що боролися і поклали свої голови на вівтар свободи і незалежності України, – підкреслювали "рідношкільники" у своїх численних виступах.

Лідія САДОВА, м. Львів

ПАМ'ЯТІ ПОБРАТИМА



З сумом повідомляємо, що 13 червня на 77-му році життя відійшов у вічність патріот України, учасник збройного підпілля на Закерзонні в 1944–1947 рр. Орест Ярош, пс. "Орел".

Народився він в с. Руське Черемиського р-ну 20 січня 1929 року в селянській родині. Середню освіту здобув у м. Перемишлі в школі ім. Маркіяна Шашкевича.

Під час формування збройного підпілля на Закерзонні проти репресій польських шовіністів і армії АК над українським народом у 1944 році Орест поступив у відділ самооборони, а у 1945 році влився в курінь "Коника-Байди". Брав участь у 1946 році в боях за визволення містечка Бірчі, а також в акції проти штабу польських бойовиків за мордування українців у с. Павлокома. Разом з сотнею "Бурлаки" за командою головного штабу УПА включився в рейд відділів УПА в Західну Європу.

При переході польсько-чеського кордону в липні 1947 року на річці Ваг був поранений, потрапив у полон до чехів. Генерал Свобода, відповідно до Женевської конвенції, пообіцяв надати упістам статус полонених. Але, після комуністичного перевороту у березні 1948 року, влада ЧССР видала полонених упівців польським репресивним органам. Після тривалого слідства О. Ярош був засуджений на смертну кару. Президент ПНР замінив цей вирок на 15 років тюрми суворого режиму. Відбувши термін, у 1962 році О. Ярош переїхав в Україну до своєї матері в с. Плотика Тернопільського району. Одружився, виховав сина і двох онуків.

З початком незалежності України Орест Ярош активно включився в розбудову Української держави, став членом Народного Руху, Братства ОУН-УПА "Лисоня" Подільського краю, був обраний членом обласної комісії з визнання вояків ОУН-УПА як борців за незалежну Українську державу.

Невблаганна смерть вирвала з наших рядів вірного сина України.

15 червня відбулась велелюдна панахида за покійним, яку відправив отець митрат Антон. На могилі виступив соратник Ореста Яроша по збройній боротьбі Євстахій Добровольський, а також Ігор Олещук, Петро Касінчук і Ольга Жулковська. Ми, друзі, близькі і знайомі покійного, низько схиляємо голови перед світлою пам'яттю нашого побратима і просимо Всевишнього, щоби прийняв Ореста Яроша в свою небесну оселю. Хай наша українська земля, за яку він так багато вистраждав, буде йому пухом!

Братство вояків ОУН-УПА Подільського краю "Лисоня",
Тернопільська обласна спілка політв'язнів і репресованих України

Конгрес Українських Націоналістів висловлює глибоке співчуття родині відомого письменника, члена Конгресу Сергія Плачинди з приводу передчасної смерті його доньки Марії.

11 липня 2006 року, на сорок восьмому році життя, зупинилося серце жінки, яка віддано служила українській нації.

Як науковець Марія Сергіївна захистила дисертацію і стала кандидатом філологічних наук, довгий час працювала викладачем української мови та літератури, прищеплюючи дітям любов до України, займала активну громадянську позицію, перебуваючи в лавах Організації Українських Націоналістів і Товариства імені Олени Теліги.

Україна втратила свою вірну доньку.
Вічна їй пам'ять!



ВІСТІ З РЕГІОНІВ

"Нація і держава" вже повідомляла про факт побиття українського священика в Криму. Нижче друкуємо інформацію з цього приводу, надіслану нам з Криму.

НА МІСЦІ ЦЕРКВИ – БАР?

Нещодавно в селі Балки Білогірського р-ну (Автономна Республіка Крим) ворожо налаштований до всього українського та сакрального місцевий житель А. Ляшко (росіянин, хоч прізвище українське) біля церкви святого великомученика Димитрія Солунського організував засідку на місцевого священика Української Православної Церкви Київського Патріархату отця Михаїла. На священика налетіло п'ятеро хуліганів і зі словами: "Убирайся из села, или мы тебя, гада, убьем!" почали крутити руки, бити. На щастя, депутат місцевої сільради, котрий випадково нагодився, зупинив побиття, тож отець Михаїл отримав лише легкі тілесні ушкодження.

Ця подія не є несподіваною. Відтоді, як утворилась парафія УПЦ (КП) (1998 р.), на священика постійно чиниться психологічний тиск. До того ж пан Ляшко затявся на місці церкви відкрити бар (церква знаходиться у пристосованому приміщенні, яке є приватною власністю), бо ж приміщення знаходиться при дорозі, а в районі починає розвиватися "зелений" туризм. Тож Ляшко всіляко заважає нормальній діяльності церкви, ображає отця Михаїла.

Місцева державна влада нібито не втручається в церковні справи, але і не визнає парафію як легітимну організацію, мабуть тому, що пан голова належить до тої політичної партії, де слово "проффесор" пишуть з двома "ф". Більшість парафіян – росіяни, київські старообрядці, тому правлячий архієрей благословив службу Божу вести церковнослов'янською мовою. В останній час на церковному подвір'ї чути угорську, чеську та естонську мови, національні меншини з Криму їдуть саме до Балок, а це велика честь для парафії.

Парафіяльна Рада подала позов до правоохоронних органів з приводу хуліганських дій А. Ляшка та його друзів. Покарає земний суд святотатців чи ні, але є ще й Божий Суд.

Парафіяльна Рада Балківської Української Православної Церкви Київського патріархату

ПРОСИМО ДОПОМОГТИ

У Новорічну ніч стався нещасний випадок з головою Сумського обласного секретаріату КУН Юрієм Радіоновим. Один з піротехнічних зарядів, маючи дефект, здетонував в руці Юрія, призвівши до важкої травми правої кисті, внаслідок чого її довелося ампутувати.

Усі члени Сумської організації вражені мужністю нашого побратима, який не лише не впав духом, а навпаки з ентузіазмом взявся за роботу вже через 2 тижні після операції. Важкі наслідки травми частково може компенсувати протез, причому, що вища його ціна, то повніше він виконує функції руки. Дійсно ефективна модель коштує 45 тисяч гривень, родина Юрія такої суми не має.

До того ж процедура протезування обмежена в часі, оскільки нервові рецептори руху, в які вживлюються датчики, перебуваючи в стані бездіяльності, вже за рік втрачають чутливість, що унеможливлює використання протеза з функцією руху.

Глибоко вболіваючи за нашого активіста, провід Сумської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів переконливо просить Президію Головного Проводу та небайдужих однопартійців знайти можливість надати йому допомогу в придбанні протеза. Братерський вчинок не залишить нікого байдужим, зміцнить наші ряди та надасть Юрку наснаги в боротьбі за Українську Державу.

Слава Україні! Героям слава!

Реквізити для поповнення поточного рахунку:

ПІБ отримувача Радіонов Юрій Олександрович
№ рахунку отримувача 26207781335
Ідентифікаційний код отримувача 3119304718
Банк отримувач АППБ "Аваль"
МФО банку отримувача 380805
Відділення 7-ме Сумське Сумська ОД
АППБ "Аваль"
40030, м. Суми, вул. Жовтнева, 1

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (0332) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81



НА ТИЖНІ

ГОРДІЇВ ВУЗОЛ ВІКТОРА ЮЩЕНКА

У своєму черговому суботньому радіозверненні Президент України Віктор Ющенко у числі іншого згадав про "гордіїв вузол". "Розрубати гордіїв вузол у політиці – це не завжди вирішити проблему", – заявив Президент. При цьому Віктор Андрійович мав на увазі радикальні підходи вирішення парламентської кризи, котра все більше набуває ознак загальнополітичної. "Я усвідомлюю, що сьогодні є політичні сили, налаштовані на радикальний розвиток подій. Вони зацікавлені у конфронтації заради одного – абсолютної влади. Але треба усвідомити, що будь-який силовий варіант тільки посилює розколи і протиріччя в суспільстві", – підкреслив Віктор Ющенко.

З цього приводу варто спершу нагадати первісне значення крилатого виразу, згаданого главою держави. "Розрубати гордіїв вузол" означає прийняти швидке та сміливе рішення заплутаного або складного питання. Значення цього афоризму, за давньогрецькою легендою, таке: одного разу фригійський цар Гордій прив'язав до дишля воза заплутаний вузол. Пророкування оракула говорило, що той, хто розв'яже вузол, буде панувати над світом. Це зробив, згідно з легендою, у 334 році до нашої ери Олександр Македонський – на пропозицію розплутати вузол він просто його розрубав.

Що ж і кого мав на увазі Президент, застерігаючи від радикалізму? І які рецепти для вирішення проблеми він пропонує, якщо метод, випробуваний Олександром Македонським, засуджує?..

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ
"Нація і держава"

Усі ми бачимо, що ситуація, яка склалася в українському парламенті (і не лише) на початку цього тижня, є надзвичайно складною. Для пропрезидентських сил у Верховній Раді, – мається на увазі фракція "Наша Україна", – ця ситуація є близькою до патової.

Чому так сталося? Які причини такої гострої кризи?

Вочевидь тепер зрозуміло всім, що напрямок політичного руху президентської команди з самого початку був обраний не зовсім, м'яко кажучи, оптимальний. Півтора року президентства Ющенка, на жаль, були не просто змарновані, втрачені для державницьких сил. Позиції цих сил стали слабкішими, вразливішими. За цей період, в силу різних причин, на поверхню політичного життя бурхливий вир сьогодення виніс стільки сміття і непотребу, а держава, в свою чергу, навіть не спробувала запропонувати системного підходу до розв'язання пекучих проблем у суспільстві, що, зрештою, призвело до майже повного розчарування виборців реаліями посткучминського життя. Згідно з останніми соціологічними опитуваннями, якби президентські вибори відбулися зараз, то за Віктора Ющенка проголосували би всього 8% громадян, у той час як за Віктора Януковича – 31%, а за Юлію Тимошенко – 19%. Цікава статистика, чи не правда?

Як відомо, благими намірами вимощений шлях до пекла, а плодами оголошеної Віктором Ющенком демократії в країні максимально скористалися злодії, популісти і бандити. Ті ж, хто щиро і віддано боролися за суспільні перетворення і хто вірив у майбутнє демократичної української держави, наївно пошилися в дурні. Якщо хтось із "помаранчевих" з цим не погоджується, тоді, будь-ласка, "опустіться" на землю, зійдіть до людей і послухайте, якими словами вони про вас усіх згадують. І спробуйте знайти аргументи для того, щоб переконати їх у протилежному!..

Змарнований час, втрачені можливості, пущені за вітром обіцянки, зів'ялі надії, глухе розчарування, апатія, озлоблення – ось ознаки теперішнього часу, ось чим насичений простір постмайданної України. Ось наука про те, як не треба керувати державою! Чи можна було уникнути теперішнього глухого кута? Очевидно, що був такий шанс, адже кредит довіри новообраний Президент поперевах мав колосальний. Ми це добре пам'ятаємо.



Але – з іншого боку – чи справедливо буде в усьому винуватити Президента? Чи лише Ющенко відповідальний за нинішній тривожний стан у державі?

Звичайно, з часом історики напишуть про теперішні події об'єктивніше і повніше. Але вже й тепер, і трохи раніше при уважному погляді на українську дійсність можна було дійти висновку, який багато хто навіть з читачів нашого видання буде, певно, заперечувати. Однак дійсність, на жаль, підтверджує, що версія, викладена нижче, може бути близькою до правдивої.

Схоже на те, що високим моральним авторитетом і величезною популярністю в народі Віктора Ющенка максимально скористалися антиукраїнські сили (поки що назвемо їх так, не персоніфікуючи), які в перебігу президентських виборів значною мірою підтримали потужну хвилю народного піднесення. Ці сили забезпечили відповідні ресурси під час помаранчевих подій. Після перемоги вони тісним ліберально-соціалістичним кільцем оточили новообраного Президента, майже повністю відтіснивши від нього націонал-патріотів. Згадаймо, що спроби (або принаймні наміри) усунення попереднього президента Кучми (якого важко запідозрити в українських симпатіях, проте були вагомі причини для його "заміни") ініціювали й раніше – й за часів Павла Лазаренка-прем'єра, і під час виборів 1999 року ("канівська четвірка"). Близькою до успіху була кампанія, пов'язана з убивством Гонгадзе, касетним скандалом і акцією "Україна без Кучми". Тоді лише трохи не вистачило її ініціаторам до вдалого фіналу. Але удача посміхнулася їм, коли на арені суспільного життя України з'явився феномен Ющенка. Вони це відчули, зайнявши місця в його обозі, – дехто на перших ролях, інші ж – хоча б у останньому вагоні, але тільки б устигнути, протиснутися до владної команди.

Досягнувши мети і трохи оговтавшись, ці "сили" приступили до наступного етапу операції – мінімізації впливу Президента, обмеження його повноважень, фактичного ослаблення. Для цього свого часу було передбачливо "підкладено" т. зв. політичну реформу – насправді схему розбалансування керівництва державою, механізм для руйнування владної вертикалі з усіма відповідними наслідками для країни. Перший уряд, очолюваний Юлією Тимошенко, доклав максимум зусиль до того, щоб посилити і загострити існуючі протиріччя в державі. Тоді вдалося не все – просто не встигли, однак головне на той час було досягнуто – змарновано час, почалася дискредитація "помаранчевої влади" і, що головне, – особисто Президента. Далі – більше. Учорашні союзники почали все далі віддалятися один від одного, рівень полеміки між ними набував специфічної гостроти. Тупцювання на місці, нерішучість і яловість "Нашої України" під час переговорного коаліційного процесу якраз і пояснюється значною мірою тим, що навіть сліпому у фракції стало зрозуміло: партнери по ймовірній коаліції аж ніяк не керуються категоріями здорового глузду і державних інтересів, а навпаки, мають на меті зовсім інше, намагаючись при цьому максимально "пресувати" нашоукраїнців, які в даній ситуації позиціонуються як пропрезидентські сили. Зрештою, акт "зради" Мороза став закономірним етапом у ланцюгу подій останніх років. І даремно рвати на собі волосся, обзиваючи лідера соціалістів павликом морозовим, іудою тощо. Він зрадив хіба що тих своїх виборців, які наївно дозволяли собі чіпляти на вуха здоровенну локшину, вірячи в його моральність, чесність і тому подібний, з точки зору "прагматичних політиків", застарілий мотлох. Себе Мороз не зрадив, навіть не сумнівайтеся в цьому. Так само він не зрадив і партнерів по коаліції, яка не відбулася. Цей чоловік діяв згідно з відповідним планом, накресленим далеко від берегів Дніпра. Політики, на відміну від виборців, мусили б давно "розшифрувати" Мороза і ставитися до нього так, як він того заслуговує, а не носитися з смішними ідеями домовитися чи, тим більше, переконати його.

Нинішня ситуація є справді надзвичайно драматичною. По суті, хоч як би це важко було сприймати, Президенту в своєму оточенні майже нема на кого покластися. Позиції його ослаблені. Меткі пройдисвіти загострюють обстановку, провокуючи розкол у суспільстві по лінії Схід–Захід. Натомість вдало скористалися ситуацією "донецькі", які зараз близькі до того, щоб, нарешті, отримати контроль над урядом. Але зосередження виконавчої влади у їхніх руках не сприятиме оздоровленню суспільства, а навпаки, загострюватиме протиріччя. У свою чергу, ініційовані Блоком Юлії Тимошенко акції громадянської непокори посилюють нестабільність, радикалізуючи настрої і збурюючи суспільство. Зрозуміло, що Тимошенко, як ніхто, безпосередньо зацікавлена в загостренні кризи, оскільки в такому разі є надія на розпуск парламенту і на нові вибори, за результатами яких БЮТ цілком може набрати значно більше голосів, ніж має тепер.

За таких умов можливості для маневру у Президента залишаються дуже вузькими. Проте вони є. Але необхідно все дуже добре зважити, перш ніж використовувати останній аргумент – розпускати Верховну Раду. Поки що ж ніхто не може передбачити, до яких наслідків – і для країни, і для українських сил, які підтримують дії Президента, – це може призвести?..

...Як відомо з давньогрецької легенди, розрубувати гордіїв вузол Олександр Македонський нікому не доручав і тим більше не дозволяв. Він це успішно зробив власноруч, завоювавши після того півсвіту.

ПОЛІТИЧНИЙ ГРОСМЕЙСТЕР?..

І. ЗАЛЕВСЬКИЙ

"Бійтеся проводирів, які приходять до вас в овечих шкурах, а всередині хижі вовки є" – справді фальшивих осіб устократ безпечніше мати відкритими ворогами, аніж друзями.

Зрада О. Мороза була несподіванкою лише для необізнаних з його ідеологічним "корінням" людей. Від довіри до таких політичних флюгерів мислячі люди застерігали ще на початку доби незалежності (стаття "Той самий паровоз, ті самі машиністи", часопис "Народна газета" № 50-51 1992р.) – з самого початку зміни О. О. Морозом маски "КПУ" (когорта перевертнів України) на маску "СПУ" (симбіоз пристосуванців України).

Тож на твердження про те, що Мороз "зіграв як гросмейстер", цілком слушно відповів на засіданні ЦП НРУ Голова Народного Руху України Б. Тарасюк, який зазначив, що гросмейстер фігур з шахівниці не краде. Тож "грав" він за азіатським правилом: "Розумніший той, хто обдурив партнера". Наголошую: не ворога, а саме партнера, вчинивши як політичний шахрай-наперсточник. Зокрема, завдяки і його "діяльності" у форматі "канівської четвірки" під час виборів Президента в 1999 році вона канула в небуття – така ж доля спіткала і рожево-помаранчеву коаліцію.

А Президенту вже давно час зрозуміти різницю між визначеннями "компроміс з порядними людьми" та "загравання з недоброзичливцями". Бо хто через надмірну скромність уступає хаму, той викидає себе на смітник історії. Адже з надмірної скромності порядних завжди в своїх шкурних інтересах скористаються негідники. Невже наш Президент не розуміє, що так звана "Антикризова коаліція" насправді є антиукраїнською, а її діяльність несе загрозу самостійності та національній безпеці українського народу і створенню правової бази для дострокового усунення з посади обраного у 2004 році більшістю виборців Президента України? А також В. Ющенку треба зрозуміти і те, що в українській мові терміни "нацизм" і "націоналізм" – не синоніми, як "вдовбували" в голови "гомосовєтікусів" упродовж десятиліть побратими нацизму по людиноненависницьких ідеологіях, а зовсім протилежні поняття. Натомість споріднені є "нацизм і комунізм", "націоналізм і патріотизм".

Закінчу свої роздуми словами із згаданої статті в часописі "Народна газета". "Ще древні мислителі стверджували, що лише ідіот може вдруге довірити свою долю особам, які його ошукали і виявилися негідниками. Суспільство, яке чинить так, – це суспільство ідіотів. Отже, кращого життя воно не матиме, бо не заслуговує на нього".

Володимир МОНАСТИРСЬКИЙ,
доктор медичних наук, професор


СУСПІЛЬСТВО

ДЕМОКРАТІЯ І ВСЕДОЗВОЛЕНІСТЬ

Демократія (від гр. "демос" – народ та "кратос" – влада дослівно – народовладдя) – це форма правління, при якій верховна влада належить народові, яку він здійснює за допомогою виборних органів влади. Демократичний шлях розвитку держави передбачає побудову відкритого суспільства, зміцнення демократичних свобод (свободи слова, суспільно-політичного життя, віросповідання, особистості), орієнтацію на ринкову економіку, підвищення рівня та якості життя населення.

Провідні країни світу вважають демократію найкращою формою правління. Тоді чому розбудова демократії в незалежній Україні призвела лише до буйної вседозволеності, тобто до необмеженості і можливості владної верхівки діяти поза законом?

У будь-якій країні демократія є доброю формою правління тільки тоді, коли кількість демократичних свобод відповідає рівневі політичної культури та національної свідомості народу. У такому випадку перехід України від тоталітаризму до демократії повинен був бути поступовим і достатньо повільним. Але відразу після проголошення незалежності нова влада в Україні одразу прийняла всі демократичні свободи, що й призвело до неймовірної вседозволеності.

Саме це дозволило тодішній владі, яка дісталася незалежній Україні у спадок від тоталітарної системи, захопити у свою власність більшу частину державного майна. А тепер ці ж "демократичні свободи" дозволяють потужній російській „п'ятій колоні" робити все можливе для розвалу нашої держави.

Цей факт просто зобов'язує теперішню народну владу (звичайно, якщо вона хоче зберегти незалежність і побудувати справді Українську державу) невідкладно ліквідувати тотальну вседозволеність як надзвичайно небезпечну державну хворобу. Для цього владі і насамперед Президентові України необхідно: 1) повністю відмовитися від лібералізму; 2) обмежити демократичні свободи настільки, наскільки це потрібно для того, щоби вони перестали бути згубними для нашої держави; 3) заборонити всі деструктивні структури, які постійно відверто воюють проти незалежності України; 4) рішуче, планомірно і послідовно викорінювати вседозволеність всіма доступними способами аж до оголошення в країні надзвичайного стану.

Одним із основних напрямів агресивних дій російської "п'ятої колони" є українська мова. Користуючись вседозволеністю, вона наполегливо проводить зросійщення українського населення, а останнім часом, за підтримки Москви, фактично оголосила нашій державній мові відкриту війну.

Наші вороги, очевидно, добре розуміють, що саме мова є принципово важливим чинником державної політики. Про значення мови свідчить той факт, що при створенні сучасних провідних національних держав на першому місці стояло питання державної мови. Найяскравішим прикладом є Ізраїль, який розпочав формування своєї державності з відродження мови, втраченої понад два тисячоліття тому. Надзвичайно рішучі дії у сфері мовної політики здійснили і здійснюють такі держави, як Франція, Німеччина, Італія, Японія та багато інших держав, які є серйозними політичними гравцями. Питання про те, що хтось може не знати державну мову, в цих державах не розглядається – всі громадяни держави зобов'язані знати державну мову, інакше їм загрожує втрата громадянських прав.

Слід зазначити, що такі вимоги щодо знання і використання державної мови в цих країнах ніхто, ніколи і ніде не засуджував, оскільки ці вимоги не є порушенням прав людини. Чому ж тоді наша влада такі ж вимоги стосовно знання і використання у нас державної мови вважає порушенням прав частини наших громадян і нібито "захищає" ці їхні "права"?

Сьогодні потреба в єдиній українській державній мові – це вже не предмет особистих уподобань, національних сентиментів чи економічної рентабельності. Це справа колективного виживання народу, його здоров'я, безпеки і добробуту. Тільки обов'язкова для всіх єдина українська державна мова може поступово об'єднати український народ, збільшити його духовну силу та посилити здатність до спільної дії задля спільного блага.

Владі і насамперед Президентові України необхідно: 1) повністю відмовитися від лібералізму; 2) обмежити демократичні свободи настільки, наскільки це потрібно для того, щоби вони перестали бути згубними для нашої держави; 3) заборонити всі деструктивні структури, які постійно відверто воюють проти незалежності України; 4) рішуче, планомірно і послідовно викорінювати вседозволеність всіма доступними способами аж до оголошення в країні надзвичайного стану.

У будь-якій державі, що поважає себе, демонстративні виступи народних обранців у парламенті мовою сусідньої держави чи повне ігнорування державної мови депутатами деяких рад нижчих рівнів і прийняття ними рішень про надання мові сусідньої держави статусу регіональної отримали б однозначну оцінку як державна зрада (все потрібно називати своїми іменами!). Якщо це так, то вища влада в Україні, просуваючи мову сусідньої держави, фактично поводиться як колоніальна адміністрація чи комісія з банкрутства України.

Зараз Україна перебуває в ослабленому та виснаженому стані, і сталося це тому, що вседозволеність перетворила її на донора для тисяч паразитів, які щодня і щогодини висмоктують її життєві соки. Лікування нинішньої напівживої України потрібно почати з радикальної мовної політики за прикладом Франції та Ізраїлю. У зв'язку з цим всякі розмови про державну двомовність необхідно сприймати як деструктивні потуги „п'ятої колони" чи внутрішній саботаж, а дії партій, політичних блоків чи місцевих рад, що спрямовані на практичну реалізацію державної двомовності, потрібно офіційно визнати такими, що загрожують національній безпеці України, а тому є злочинними, і їхні дії повинні мати відповідні правові наслідки.

В сучасних умовах не тільки влада, а й кожний українець повинен чітко усвідомити той факт, що зовнішні і особливо внутрішні вороги ("п'ята колона") ведуть проти нас приховану війну, тому ми мусимо перетворитися з пасивних жертв війни на активних борців. Тобто, якщо ми як нація хочемо вижити, то мусимо якнайшвидше самоорганізуватися і спільними силами боротися з усіма нашими ворогами.

Зрозуміло, що в цій боротьбі керівну роль повинні взяти на себе всі проукраїнські партії. Причому лідери цих партій повинні відмовитися від своїх амбіцій та власних вигод, об'єднатися (як це зробили багато проросійських партій) і створити одну єдину потужну українську національну партію – не ліберальну, демократичну, республіканську, консервативну чи ще якусь, а саме національну. Бо тільки така партія, особливо якщо вона озброїться рідною мовою та національною вірою, буде користуватися довірою народу і може зорганізувати всіх небайдужих українців для рішучої та успішної боротьби з нашими передусім внутрішніми ворогами.

Дуже сподіваюся, що хоч зараз, перед лицем смертельної загрози для нації, лідери проукраїнських партій знайдуть в собі мудрість для порозуміння і силу та мужність для організації захисту національних інтересів власного народу!

Валерій ПЛИСАК,
доцент ІФНТУНГ, член обласного
проводу КУН


ТОЧКА ЗОРУ

НЕ СОТВОРИ СОБІ КУМИРА

Історія не навчила нас, українців, перестати вірити у доброго царя (гетьмана, партію тощо), сподіватися на те, що ось прийде він (вона), і все зміниться за помахом чарівної палички. І забуваємо про те, що чарівна паличка нерідко перетворювалася на кий, яким наглядачі підганяли нас – українців-рабів. Згадаймо кінець 2004 року – вибори Президента України, Майдан у Києві, маленькі майдани у кожному обласному і районному центрах на більшості території України. Палкі промови професійних ораторів з усіх трибун. Відкриті роти слухачів, голосні вигуки схвалення. Підтримка старих кумирів і створення нових...

Так, ми стояли за праведне діло, нам набридла злодійська, корумпована і бандитська влада Кучми. Ми не хотіли, щоб президентом України став Янукович, на якого вказав Кучма, щоб Україною керувала донецька братва. Ми скандували: "Бандитам – тюрми!" Сподівалися, що створений нами кумир В. Ющенко, ставши президентом, втілить це гасло в життя. До того ж, це була складова частина його виборної програми.

Майдан переміг. Почалося формування нової влади. І якщо на майданах було не зовсім доречно питати декого на трибунах, як вони там опинилися й чим відрізняються від донецької братви, то під час формування влади такі питання були цілком адекватними щодо багатьох нинішніх чиновників усіх рівнів. Але влада формувалася за принципом – кожній сестричці по цяцьці або кожній партії по представнику у всіх владних структурах. Формування влади завершилось у кінцевому підсумку симбіозом двох принципів: компартійного ("дурак, но наш") і кумпартійного (злодій, корупціонер, скомпрометований, проте кум). Нікого не спитали, звідки у них з'явилися "маленькі будиночки" вартістю у мільйони доларів, фантастичні рахунки у вітчизняних і закордонних банках. Як не парадоксально, не виникало запитання й про те, хто і скільки поміняв партій, як їм працювалося в кучмівській адміністрації, яку вони зараз так таврують тощо. Нікому було питати, оскільки нова влада "формувалась здебільшого старою владною корпорацією, сформованою при Кучмі. На жаль, її представники тісно оточили кумира майданів, тотально впливаючи на кадрові рішення і подальші дії.



А владна корпорація довго виховувалась... Згадаймо, як у 2005-му Єхануров стрімголов кинувся цілуватися з екс-президентом України Кучмою в дніпропетровському аеропорту. Нічого дивного – спрацював корпоративний інстинкт, який системно і послідовно вироблявся роками, й, поза сумнівом, його важко позбутися. І немає чого дивуватися, що обіцянки про тюрми бандитам, корупціонерам, сепаратистам, розкрадачам народного багатства залишилися обіцянками, а ті, котрі мали бути за ґратами, пересіли у керівні крісла державних і представницьких органів, втративши сором і пам'ять про своє минуле. Вони повчають нас з телеекранів, як маємо жити, і вже виявляється, що не фальшував Ківалов з компанією вибори, то Верховний Суд України щось видумав!..

І що немає складу злочину у діях колишнього голови Фонду Держмайна України Чечетова і його підлеглих під час продажу Криворізького металургійного комбінату за 4 млрд грн. замість 24-х! До речі, як і у діях Кучми, за вказівкою якого за безцінь продавалося майно його зятю Пінчуку! Подумаєш, втратив держбюджет якихось 20 млрд грн. (загалом сплачуючи 100 млрд грн.).

Відсутній склад злочину й у діях сепаратистів Кушнарьова й Колесникова, нічого поганого для України вони не зробили. Всього-на-всього організували у Сєвєродонецьку сепаратистський з'їзд і заявили, що до російського кордону ближче, ніж до Києва! "Дрібницями" є і оголошення російської мови регіональною, і прийняття рішень про територію без НАТО (чи далеко ми до проголошення території "без України"?)!

А як притягнеш когось за корупцію, коли сам не можеш пояснити походження своїх статків?..

Чи навели Генпрокуратура, СБУ, МВС у 2005–2006 роках порядок в Україні? Щось не дуже помітно. Проте один одного звинувачують у гальмуванні боротьби зі злочинністю.

Часто-густо невідомо, яку країну представляють наші чиновники, силовики й інші владоможці, бо коли слухаєш їхні виступи по радіо чи на телебаченні, то складається враження, що працюють вони в Росії, адже їхня мова спілкування – російська. Цікаво, скільки днів пропрацювали б вони в аналогічних службах Росії, якби говорили українською або іншою іноземною мовою, а тим більше давали інтерв'ю? А що і кого захищатимуть наші силовики, коли Росія розпочне реалізовувати свої плани про Крим? Бо, якщо вірити "Україні молодій", то наше СБУ працює не на Україну, а на "донецьких", Медведчука і Росію. Як повідомила ця газета, "донецькі" на чолі з Ахметовим навіть умудрилися на території СБУ у Києві побудувати будинок! Не відаємо, чим закінчиться перевірка фактів, наведених у згаданій публікації, яка здійснюється за вказівкою Президента В. Ющенка. Наймовірніше, що тим же, чим завершується справа про вбивство Гонгадзе, отруєння Ющенка і т. ін. Бо знову своє слово скаже владна корпорація!

Навіть рішучішому президенту, ніж Ющенко, важко було б зламати цю владну корпорацію. Як це здійснити, коли його найближче оточення (так, як і нижча влада) складають переважно люди з минулого?

Панування владної корпорації в Україні потрібно якомога швидше здолати. І той, хто це зробить, враховуючи інтереси народу, буде справжнім, а не видуманим його кумиром.

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ

Українці, що нині проживають у Росії, анонімно попереджають про те, що "В Росії створений спеціальний "Інститут СНД" – гадючник, де розробляються інструкції для "п'ятої колони". На російському телебаченні програми "Матерік", "Постскриптум", депутати Державної Думи Затулін, Марков, Міграган, Ніконов – ллють бруд на Україну. Оскільки їм поки не вдається накинути ярмо на всю Україну, вони хочуть спочатку її роз'єднати, посіяти розбрат – ніколи Росія не відпустить Україну" ("Українське слово" №13, 2006) "Росія бідна й має такі ж негативні соціально-демографічні тенденції, як Україна. Але імперські амбіції залишаються. Зимова газова криза у сусідів викликала великий ентузіазм російського населення, навіть інтелігенції" (UАргумент №9, 2006). Чи хочемо громадянської або міжнародної війни ми – пересічні жителі України? Чи для того ми обирали Верховну Раду, щоби проливати кров? Ми сподівалися, що вони будуть домовлятися, забезпечать мир, добробут, процвітання.

Отже, не можна відлучати од влади партію-переможницю – народ східних областей не допустить.

НАКОПИЧЕННЯ КАПІТАЛУ В УКРАЇНІ

Мені довелось у 2005 році побувати у Львівській області, тепер можу порівняти сучасний розвиток західних та східних областей держави. Вони різні за самим характером. Якщо за радянських часів кожна область мала як сільське господарство, так і промисловість, то зараз промисловість Західної України практично зруйнована горбачовською перебудовою. Це зумовило тотальне безробіття населення, його масову міграцію за межі України або в інші області держави. Нині процес становлення економіки Заходу відбувається на основі розвитку *обслуговуючих галузей економіки* – туризму, курортної справи, дрібного виробництва. Розвивається малий й середній бізнес, великі ж підприємства майже не оновлюються, колгоспи зруйновані – величезні поля позаростали бур'янами. Окремі ґазди намагаються самотужки продавати продукцію своїх господарств або перебудовують власні столітні хатини в євробудинки для курортників. Люди виживають, здираючи шкуру з ближнього свого, хабарництво процвітає у всіх формах (записати дитину в дитячий садок – $200, влаштувати в інститут – $1000).

Схід також зазнав руйнації перебудови, проте завдяки винахідливості директорів найбільших підприємств (на Донеччині все тих же Р. Ахметова, В. Бойка, Ю. Звягільського) уже з другої половини 90-х років почалося поновлення шахт, заводів "Азовсталь", "ім. Ілліча", "Азовмаш", Азовського морського пароплавства та багатьох інших. Ці гіганти, у свою чергу, вкладали гроші в розвиток родовищ і сільського господарства. Тому на Донеччині немає занедбаних полів, вся орна земля працює та приносить урожай. На Сході України розвивається *виробничий тип економіки*, що приносить стабільний дохід Україні в цілому. Цей розвиток проходить за суто капіталістичним шляхом монополізації (згадаймо К. Маркса – картель, синдикат, трест). На сьогодні Ринат Ахметов зібрав більшу частину промисловості Донбасу в кулак – Маріуполь, Донецьк, Харцизьк, Макіївка й багато інших міст об'єднані єдиним керівництвом, єдиним економічно-планувальним відділом. Навіть такі гіганти, як "Азовсталь", – лише підрозділи в його монополії. Так само Маріупольський завод ім. Ілліча має підрозділом Уманський завод феросплавів і біля 100 колгоспів не лише на Донеччині, а й у Криму. Я гадаю, що подібні процеси монополізації проходять і у Дніпропетровську, і на Київщині – і це дуже добре. Це позначає, що наш український національний капітал збільшується, йому під силу забезпечити стабільний розвиток держави, її незалежність.

Закінчення. Початок у минулому числі.

На превеликий жаль, цього розуміння поки що немає не тільки серед населення, котре зневажливо називає найбагатших людей мафіозіями та підступними кланами, а й серед політичних оглядачів, національно-патріотичних сил держави. Невміння патріотів знайти спільну мову з людьми, котрі мають кошти й, відповідно, можливість зробити країну справді самостійною, може обернутися великими втратами. Дай Боже, щоби не втратою незалежності або територіальної цілісності. Оскільки великий (в українському масштабі) капітал, що тільки-но почав розвиватися, також потребує підтримки з боку національних владних структур – він задихається, коли обмежують його можливості, наче кит на мілині. Так, поки небагато є бізнесменів-патріотів, таких, як О. Слободян – президент ЗАТ "Оболонь", Ю. Джус – голова правління АБ "Експрес-Банк", В. Загорій – керівник фармацевтичної фірми "Дарниця". Багато з них поглядають у бік Росії, але це тому, що не знаходять підтримки в Україні. Впевнена, що Р. Ахметов, В. Бойко не стануть вклонятись росіянам, якщо зможуть вільно збільшувати капітал в Україні. Більше того, тоді наші капіталісти будуть зацікавлені не допускати іноземців на підконтрольну територію. Мета патріотів: не заганяти виробників-регіоналів в опозицію, тим самим підкладаючи під себе міну сповільненої дії (або й швидкої, як свідчать останні події у Феодосії), а спрямовувати їхню діяльність на користь України, а не сусідніх держав.

ПІСЛЯ МАЙДАНУ

СХІД І ЗАХІД РАЗОМ!



22 січня 1990 року виникла "Українська хвиля" – так український народ відзначив дату – 22 січня 1919 як день злуки УНР із ЗУНР в єдину державу.
Чи ж готові ми сьогодні зберегти цілісність нашої України?..

Що для того потрібно?

Погляньмо на склад нашої Верховної Ради з точки зору капіталізму. Фактично він розбився на 3 головні капіталістичні угруповання: ПР – Донеччина-Схід-Крим, БЮТ– великий капітал Дніпропетровська + малий і середній Заходу, НСНУ – києво-центральні райони. Угруповань три, а прем'єра треба вибрати одного, тому суперечки уникнути неможливо. Зрозуміло, що ніхто з представників означених кланів не задовольнить двох інших, адже поміж ними йде конкуренція.

Ідеальний вихід можна пошукати в історії. Від Платона до Вацлава Гавела процвітали ті держави, керівником яких ставав не представник бізнесу, котрому завжди грошей мало, а людина високоідейна, гуманітарного мислення, що згодна жити на призначену зарплатню й найбільшу нагороду собі бачить не у статках, а в доброму імені, котре народ збереже у віках. Часто це – письменник, широковідомий у країні завдяки своїй творчості. Адже роль Прем'єр-міністра або Президента не полягає в тому, щоб бути знавцем мільйонів тонкощів всіляких виробництв. Неможливо знайти людину, що однаково добре знається на археології, сталеливарному виробництві та в сільському господарстві – для того є міністри-фахівці та величезний штат відповідних чиновників, науковців, практиків. Мета Прем'єр-міністра – бути посередником між народом та владою, так скерувати потугу влади, щоби кожний виробник працював як на себе, так і на державу, забезпечуючи розвиток, а не черговий виток інфляції. Для того доцільно на початку розподілити сфери впливу кожної із трьох капіталістичних груп згідно з тим, як за них голосували виборці, і надати зелене світло розвитку вітчизняного капіталу. Чому "Криворіжсталь" купив індієць, а не українець? Тому що українським бізнесменам ставлять додаткові рогатки на шляху бізнесу, хоча мільярди доларів в Україні є!

Сьогодні наріжним стає питання енергетичної незалежності України. Керівник геологічної служби України Дмитро Рурський стверджує: "Україна має 5 трильйонів куб. м газу, 400 млн тонн нафти, 200 млн тонн газового конденсату, чорні метали, титан, маємо перше місце у світі за видобутком марганцю. Так, потрібні мільярди доларів для освоєння надр, зате й окуповуються вони вже через півтора року! Найприємніше, що нарешті прийнятий закон, згідно з яким переможець тендера на розробку виконує весь комплекс робіт – од розвідки до продажу" ("Пенсійний кур'єр", 7.04.06). Такі проекти національного значення могли б об'єднати зусилля всіх українських капіталістів, бо слушно сказав Шарль де Голь: "Геологія збагатила багато країн і не зубожила жодної".

ВЛАСНИЙ ШЛЯХ СОБОРНОЇ УКРАЇНИ ЯК АЛЬТЕРНАТИВА РОСІЙСЬКОМУ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОМУ ВЕКТОРАМ РОЗВИТКУ

Згадаймо слова, написані кров'ю серця:

Коли Україна за право життя
З катами боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття, –
Європа мовчала.
Коли Україна криваві жнива,
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова, –
Європа мовчала.
Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,
Як сльози котились і в демона зла, –
Європа мовчала.

Це жахливе звинувачення написав не росіянин і не сучасний донецький шовініст. Це у 1931 році (ще до великих голодоморів!) написав палкий український націоналіст О. Олесь і для нас, нащадків, назвав вірш "Пам'ятай!" Пам'ятаймо, брати-українці, й не ідеалізуймо ситу Європу – вона живе тільки для себе й робить виключно те, що їй вигідно. У нас власне життя, власна доля, котру тільки ми повинні виборoти!

СОБОРНА УКРАЇНА: СХІД І ЗАХІД РАЗОМ!

Але як поєднати непоєднане? Як узгодити різні прагнення Сходу й Заходу України? Бо якщо продовжувати відчайдушно тягнутись одним у бік Росії, другим до Європи – розрив неминучий.

Сам Бог ще 15 років тому підказав Україні третій шлях, крокуючи яким, можна зберегти єдність та досягти внутрішньої стабільності й поважного місця у світі. Це статус великої без'ядерної держави, навколо якої цілком природним добровільним шляхом уже гуртуються такі ж мирні країни ГУАМ – Грузія, Молдова, Азербайджан, навіть Литва з Болгарією, що вже стали членами Євросоюзу. Отже, мабуть, не дуже солодко відчувати себе країнами третього сорту в тому "союзі", де місця давно поділені за рангами, й ніхто не збирається поступатись молодим державам. Якуб Логінов у статті "Погляд із середини: інша Європа" пише: "Європейським політичним Олімпом майже монопольно володіють 6 держав – "ядро ЄС": Німеччина, Франція, Бельгія, Голландія, Люксембург, Італія. Вони репрезентують 22,2% території (без Туреччини), 38,7% населення, 55,4% ВВП континенту. Вони палкі русофіли та американофоби. А що стосується Сходу – хотіли би взагалі забути, що існують Україна, Балкани, Закавказзя. Це для них інший світ, який вони сприймають із неприхованою антипатією. Інші учасники ЄС здебільшого не відрізняються від країн "твердого ядра", але мають конфлікт інтересів. Як бачимо, нові члени й претенденти до ЄС для старих європейців, м'яко кажучи, байдужі.

Україна за розташуванням, площею, населенням, промисловим потенціалом просто повинна відіграти свою власну роль в Європі й світі, бути віковічним "щитом між двох ворожих рас – монголів та Європи" (О. Блок). Вона зможе це зробити, тільки досягнувши внутрішньої єдності. І Схід, і Захід України мають піти на домовленості й взаємно поступитись інтересами заради стабільності єдиної соборної самостійної України.

Чи зможе Лівобережжя, зокрема Донеччина, зрозуміти засторогу західняків щодо української мови та визнання ОУН-УПА? Безсумнівно. Це навмисно політизовані питання, що загострюються при спробі ущемити бізнесові інтереси регіоналів або коли тишком намагаються притягнути НАТівських військових на землі України.

80% населення Лівобережжя розуміє й може читати українською, а молодь – на 100%! "Укр. слово" №20, 2006 повідомляє: "У 2004 році напередодні президентських виборів Віктор Янукович у Києві перед ветеранами війни і праці висловив думку, що заради громадянського миру й злагоди треба воякам УПА надати статусу учасників бойових дій. Дослівно: "Я упевнений у тому, що всіх, хто воював і звільняв нашу рідну землю, варто прирівнювати до цього статусу. І не слід поділяти на "своїх" і "чужих". Це справа держави, це справа місцевої влади, і ні в якому разі такої ворожнечі всередині держави не має бути... Над цим питанням ми будемо найближчим часом працювати". Чи змінив свої погляди на комбатантів УПА В.Янукович? Може статися, що відповідь на це питання стане вирішальним аргументом у справі визнання боротьби ОУН-УПА Верховною Радою. Адже позицію БЮТ можна кваліфікувати як неоднозначну, а з СПУ все зрозуміло одразу".

Отже, верхівка Партії регіонів готова визнати вояків УПА, коли будуть враховані її інтереси. Для населення те питання вирішується важче, бо не лише за радянських часів, а й за 14 років кучмізму в ЗМІ навмисно нагніталась істерія, шовіністичні погляди на визвольний рух в Україні. Та все ж із шкільних програм діти дізнались трохи правди, а дорослим треба наполегливо надавати правдиві факти в тих же ЗМІ, котрі повинні працювати на Україну, а не проти неї. Ідейне спрямування ЗМІ – це також питання об'єднаної України, її капіталістів, зацікавлених зберегти власну державу заради власних прибутків – будемо прагматиками.

Насамкінець хочу поділитись враженнями з останніх парламентських виборів. Якщо лише рік тому агітацією на Донеччині займалися переважно старі й літні за віком просвітяни, рухівці, працівники інших партій, а молодь лише спостерігала за перегонами, то зараз переважно молодь вела агітацію за "Нашу Україну". Це наша українська молодь, що зросла на теренах держави за часів Незалежності завдяки постійному вивченню української мови у школах, багатомільйонним конкурсам імені Петра Яцика та щоденній праці тих же просвітян на місцях.

Ми – батьки, діди, вчителі не маємо права зрадити ці паростки націоналізму, що так дбайливо вирощували впродовж 15 років. Ми не маємо права допустити розколу України й втягнути молодий цвіт нації у криваву громадянську війну. Будьмо мудрими, поступливими, політично гнучкими. Збережемо Україну квітучою для себе й своїх дітей!

м. Маріуполь



ДУМКИ ВГОЛОС

НАЦІОНАЛІЗМ І БІОЛОГІЯ

А. КРАСНЕНКО

У біології є таке поняття, як "екологічна ніша". Під ним розуміється певний простір нашої планети, де спостерігаються відносно стабільні абіотичні природно-кліматичні умови, необхідні для існування живої клітини. До таких умов належать: сонячна радіація, магнітне поле, типи ґрунтів, кількість і якість води, хімічний склад атмосфери, радіаційний фон, кількість сонячних днів і, відповідно, рівень хмарності, температура, вологість, опади, сила та напрямки вітрів, специфіка пір року і їхня тривалість тощо. Екологічні ніші існують не тільки для тварин і рослин, а й для людей. Екологічна ніша формує у її мешканців відповідний генофонд. "Генофонд – це сукупність генів групи осіб, популяцій, групи популяцій або виду, в межах котрих вони характеризуються певною частотою зустрічності. (Н. Ф. Реймерс "Основные биологические понятия и термины". Москва. "Просвещение". 1988 г. с. 70).

Тому саме та екологічна ніша, яка сформувала у групи людей, що зветься етносом, відповідний генофонд, дає можливість усьому етносу комфортно існувати та успішно розвиватися. Екологічна ніша визначає не тільки біологічні ознаки етносів, а й інші уявлення про життя природи, Всесвіт, смисл життя людей, з них складаються легенди, міфи і релігії. Екологічна ніша формує моральні норми та духовність суспільства.

Невідповідність генофонду природному середовищу навпаки затримує розвиток суспільства через протистояння з середовищем. Внаслідок того виникають різноманітні захворювання екологічного походження, настає передчасне старіння і втрата працездатності.

На жаль, багато молодих українців виїхало за кордон у найми до іноземних хазяїв. То чи не пора українській владі, якої, до речі, просто не існувало, за винятком останніх декількох років, кардинально переглянути міграційну політику? На днях з приймача прозвучало повідомлення, що Франція має намір виселити з країни іноземців, в основному африканців. А націоналізм якраз і передбачає захист інтересів нації.

Національна ж держава передбачає наявність однієї або кількох близьких за природно-кліматичними умовами екологічних ніш. Великі багатонаціональні держави, де нації живуть на своїх етнічних землях, мають значну тенденцію до розпаду на мононаціональні території з однією екологічною нішею. Про це свідчать розпади СРСР, Югославії, Чехословаччини, від'єднання Швеції й Фінляндії, а також Данії, Норвегії та Ісландії, чи колоніальних володінь європейських країн.

Потенційну можливість розпаду зберігають Росія, Індія, Китай, США, Канада, Бразилія, Індонезія, ряд країн Африки.

Висновок може бути лише один – кожна нація має жити в своїй національній державі, де вона має найкращі умови для всебічного розвитку. Допустимо в певних розумних межах утворювати інтернаціональні сім'ї індивідів, націй-сусідів, чим забезпечився б "генетичний міст" між всіма екологічними нішами та національними державами світу.

Дуже боляче сприймається етнічна ситуація в Україні. Мільйони українців виїхали за кордон в пошуках кращої долі, багато з них вступає в міжнаціональні шлюби. Натомість в Україні оселяється все більше і більше іноземців, що в майбутньому може спровокувати духовний та етнічний колапси. Духовний занепад уже є очевидним. Занепад української культури, витіснення з ужитку української мови, і, найголовніше, байдужість до всього цього етнічних українців.

Етнічний колапс, ініційований Москвою, колись виражався в нищенні українців голодоморами, репресіями, переселеннями в безмежні простори Союзу, масовим заселенням звільненої таким чином української території чужинцями. А цей етнічний колапс тепер перетворюється в радянський політичний, який виявляється впродовж усіх виборів в Україні. Комуністи, регіонали, за яких проголосувало більшість українців, тепер послідовно будуть вести свою політику входження України в ЄЕП, введення другої державної чи регіональної мови, федералізації держави, відкритих ворожих виступів проти всього українського, паплюження борців за волю України. Керівництво цими антиукраїнськими силами здійснюється за негласною схемою з Москви.

На заваді негативним, духовним, етнічним і, як наслідок, політичним процесам має стати націоналізм – більше ніяка політична течія з цим впоратися не зможе. І чим скоріше в свідомості людей постане потреба в перетворенні України в справжню Українську національну державу, тим швидше відбуватиметься розвиток суспільства.

м. Кіровоград

СПОВІДЬ ЧЕКІСТА

На ім'я сільського голови села Н. Заліщицького району із Східної України прийшов лист такого змісту: "Я, колишній солдат спецгрупи НКВД, яка під маркою бандерівців у 1944–1945 рр. проводила масові вбивства невинних людей на Тернопільщині. Наша група позбавила життя не один десяток людей, яких ми вбивали ніби за симпатії до совітської влади, і ось нині, на схилі літ, стоячи над могилою, хочу висповідатись, розповісти правду, хто насправді проводив ці криваві акції. Мені привиджуються ті нещасні, які просили в нас пощади, але пощади їм не було... Часто у снах чую крик чотирирічного хлопчика: "Не бий мого татка!" Він вирвався із рук нашого старшини, притім укусив його за палець. Тоді старшина вхопив хлопчика за ніжки і з усього маху вдарив ним об стінку головою... Мозок із розбитої голови дитини бризнув по хаті, на нас, на наші руки, на обличчя... Я за той час розстріляв двох сестричок 10–12-ти років... Вони заціпеніли від жаху і навіть не розуміли, що відбувається. Батько і мати на колінах благали нас, щоб ми пожаліли хоча б дітей і теж не розуміли, за що їм така кара, просили: "Хлопці, схаменіться, ми ж нічого не винні..." (Вони думали, що ми бандерівці). А ми звинувачували їх в тому, що їхніх старших два сини пішли на фронт. Хоч ми добре знали, що людей призовного віку забирали силою, не питаючи, хоче хтось іти на війну чи ні. Таких випадків було багато. Але мені запам'ятався особливо оцей... Голос того хлопчика: "Не бий мого татка!" Зойки нещасних сестричок та їхніх батьків останнім часом переслідують мене вдень і вночі... Пішов я у церкву і висповідався... Старенький священик зблідлими устами прошепотів: "Сину, великі твої гріхи, але оскільки ти каєшся, і що тебе змушували скоїти такий гріх твої командири, я як священик можу дати тобі розгрішення... І дам, але тільки тоді, коли ти напишеш у ті села, де ви проливали невинну кров, та ще й під чужу марку". Я знаю, пане голово, що цього люди не простять мені ніколи – надія тільки на Бога... Адже ішов я убивати людей не сам від себе... Це вони, наші командири-чекісти, змушували нас... Завжди, коли ми, солдати, відмовлялися когось убивати, погрожували: "Хотітє бить чістенькімі?!! Растреляєм самих как собак!!!" Ми боялися один одного і ніколи поміж собою не обговорювали свої вчинки, навіть під час пиятики... Але коли через якийсь час наш старшина через необережність сам у себе вистрелив з автомата і в муках помер, ми мовчки переглянулись і неначе проговорили: "Оце тобі, гаде, за тих невинних людей, за того хлопчика..." Хоч у самих теж були руки в крові... Розкажіть, пане голово, усім у селі про мого листа... Най знають люди, хто насправді знищив їх сусідів... Не бандерівці, ні!!! Це ми, чекісти, так криваво провокували наших людей..."



P.S. І треба ж такому бути. Головою сільської ради був якраз син одного із братів, що пішли 1944 р. на фронт, того самого батька, що їх сестричок і братика було знищено нелюдами-чекістами у березні 1945 р. Голова, читаючи листа, ридав і в розпуці бив кулаками об стіл... У неділю пішов до церкви і на сповіді покаявся за свій гріх, що протягом багатьох років він і його родина носили в серці образу і гнів та проклинали невинних героїв повстанців УПА, які полягли у боротьбі за волю України... Ось так перевдягнені і замасковані енкаведисти мордували людей, а вину складали на бандерівців. На сповіді ридали обидва: голова і священик.

Розповідь тернопільчанина опрацював Л. П., лютий 2005 р.

Заувага, – і прохання до тих українців, у яких звироднілі москалі-чекісти під виглядом повстанців УПА закатували чоловіка чи жінку, тата чи маму, дітей, брата чи сестру, одну особу або може і цілу сім'ю. До таких братів і сестер звертаємося, – щоб застановилися над собою, чи часом не мали у своїй ненависті до своїх побратимів-повстанців, які перед цілим світом були оклеветані катами-москалями. Усі без винятку, хто тільки вірив і посуджував бандерівців, що це вони мордували невинних людей. Усі без винятку, хто так вірив і говорив, – зобов'язаний під умовиною гріха піти до святої сповіді, визнати цей гріх і відкликати очорнення та прилюдно виправдовувати Героїв-Воїнів УПА.

Передруковано з газети "Добра справа"
м. Долина на Івано-Франківщині



ГЕРОЯМ СЛАВА!

Тієї неділі на цвинтарі було багатолюдно... Місцевий священик УГКЦ спільно з Миколою Шаварином, що прибув із Тернополя, відправили молебень і освятили пам'ятник Івана Ангела. Після освячення пам'ятника на могилу покладено вінки і живі квіти від дітей, онуків, від РО КУН.

З палкою промовою виступив о. Микола Шаварин, який особисто знав загиблого, а також Іван Шевчук – близький родич Ангела, від РО КУН виступила Ганна Хведус.

До уваги читачів пропонуємо один епізод з геройчної боротьби Івана Ангела, псевдо "Крилатий".

ОСТАННІЙ БІЙ АНГЕЛА

В селі Іванівці Підволочиського р-ну Тернопільської області освячено пам'ятник героя УПА

Ганна ХВЕДУС,
секретар Підволочиської РО КУН

Було це ранньої весни 1946 року. Накрапав дощ. Троє жінок, вкриті великими хустками, підійшли до будинку НКВС у Підволочиську. Дві з них залишились біля входу, а третя зайшла в коридор.

"Стой, что тебе нада?" – запитав черговий у жінки.

"Мені потрібний начальник, я маю важливу справу до нього", – відповіла жінка.

"Пастой здесь!" – гаркнув черговий і через кілька секунд скомандував – "захаді".

Жінка, не розкриваючи обличчя, закутана в хустку, ввійшла у просторий кабінет начальника НКВС. За столом сидів огрядний чоловік, одягнений у форму НКВС з червоними погонами і червоною обичайкою на кашкеті та зірками на погонах.

"Добрий день, пане чи то товаришу начальник, я маю важливу справу, я знаю, де знаходиться Ангел", – залепетала жінка.

"Таварі, где Кангел?" – різко обірвав начальник розмову жінки – "Я записку за пазухою маю, товариш начальник, зараз я її витягну", – прошепотіла вона.

В цей момент сталося непередбачене. Замість записки жінка витягнула револьвера і направила його в лице начальника. Жінка зняла з голови хустку і промовила: "Я – Ангел, я приніс тобі свою Душу, про яку ти так мріяв, але спочатку візьму твою". Затряслися руки, зблідло лице, очі світилися жахом, в горлі пересохло, ніби не вистачало повітря вільно дихати начальнику.

"Хочеш жити?" – запитав Ангел.

"Да", – відповів начальник.

"Виведи мене звідси, але без фокусів", – запропонував Ангел і знову накрився хусткою.

Вони обоє вийшли на вулицю, де очікували ще дві жінки, але начальник НКВС назад більше не повернувся...

Минав час, енкаведисти шаленіли. І знайшовся місцевий сексот, який вистежив "Крилатого" (Ангела) та ще двох повстанців (родом з с. Кам'яки). Завітали повстанці до сусідньої хати, щоб зустрітися з жінкою та діточками. Були в Ангела дві малолітні дочки, яких любив понад усе. Для них виборював свободу. Але не судилося...

Довго точився запеклий бій трьох повстанців з гарнізоном НКВС. Сили були нерівні, але повстанці не здавалися. Нагодилась можливість, і два повстанці вибралися з палаючої хати, але ворожа куля наздогнала їх. "Крилатий" боровся з енкаведистами, поки вогонь не проник в середину палаючої хати.

Загинув Ангел, а скільки ще незнаних героїв поклали своє життя на вівтар свободи і незалежності.

Це лише один штрих із короткого, але славного життя нашого краянина Івана Ангела. Судилося йому прожити лише 36 років.

Вічна слава і честь героям України!

ЗАХЛИНАЮЧИСЬ ЗЛОБОЮ, ПИРСКАЮЧИ СЛИНОЮ...

Сумський часопис "Гроно" передрукував уривки зі "Звернення до російського народу", опублікованого в газеті "Русский взгляд", що видається в Оренбурзі. Ці злобні, перейняті зоологічною ненавистю до українського народу висловлювання привернуть, гадаємо, увагу й наших читачів. Подаємо їх мовою оригіналу.

"Во время Второй мировой войны украинство было на стороне немецких нацистов... Украинство является самым оголтелым приспешником евреев в деле уничтожения русского народа... Украинские офицеры не являются воинами. Они идут в офицеры лишь ради формы и льгот... Украинское бабье заполонило учебные заведения России (не без помощи своих хозяев-иудеев). Мало того, что они вечно грязные и от них вечно пахнет, но и в поведении их откровенно сказывается то, что, скромно говоря, называется быдлостью и неполноценностью. Украинцы неполноценны во всех отношениях. Душевная организация их абсолютно отличается от душевной организации русского человека, не знает никаких границ... Ураинцы не способны ничего создавать. Они ничего существенного не оставили, да и не могли оставить в культурном наследии человечества, ибо это нация-паразит, кровосос на теле здорового организма... Задача наша состоит в том, чтобы избавиться от украинцев раз и навсегда, и бесповоротно".

Та ж газета вмістила листа якогось Сергія Логунова з Криму, де твердиться таке:

"Русские с большим трудом воспринимают (точнее, не хотят воспринимать) тот факт, что украинцы являются лютейшими нашими врагами и желают уничтожения нашей страны и нашего народа, для чего вступают в сговор с лютейшими врагами всего человечества. Прошу вас сделать все для того, чтобы наш крайне одебиленный народ прозрел в этом плане. Украинец – враг. И не только "экстремисты" и "власти". Это проявляется на бытовом уровне на каждом шагу. А та часть украинцев, которая "за Россию", всего-навсего отдает себе отчет, что и на территории России (интерменской, интернациональной) можно распрекрасно жить и кататься на шее русского труженика. Украинцы... расползаются по стране, как микробы, и идет эффективная "ползучая оккупация", грозящая гибелью русской нации, размазыванием генофонда, "крымизацией" всей России.

Тяжело не только от того, что русские не знают и не понимают украинско-сатанинской угрозы. Экономическая гибель украинства отнюдь не повлечет за собой снятие этой проблемы. Русский должен знать, что украинцу нельзя верить – это враг".

Коментувати подібну печерну зоологію мали б, очевидно, фахівці з невиліковних психологічних розладів головного мозку. Проте, як це прикро, але шизофренічний шовінізм, здається, все більше прогресує на схід від Хутора-Михайлівського, і хворіють там на нього не лише суспільно-озлоблені примітиви, а й державні мужі.

Втім, українці знають, як лікувати подібні небезпечні захворювання. Згадаймо Сагайдачного, Виговського, Мазепу, Бандеру і Шухевича.

ПІСЛЯ ІМПЕРІЇ

КУЛЬТУРА БОСЯКІВ



Українська (Руська або Київська Русь) держава IX–XIII ст. була однією з найбільших держав Європи. Правити нею з Києва було нелегко, тому українські князі поділили її на уділи, призначаючи своїх синів правити там під своєю зверхністю. Так, Юрій Долгорукий княжив на Суздальщині. Там народився (від половчанки) і виріс його син Андрій. У цей час Русь була дуже ослаблена невпинними війнами з азійськими ордами. Використовуючи це ослаблення, Андрій Боголюбський напав 1169 р. на Київ, спалив місто, вигубив людей у ньому, пограбував церкви. Після цього у тому ж році заснував свою столицю в новозбудованому місті Володимирі на річці Клязьмі. Московський історик В. Ключевський уважає цей рік початком московської держави. Як бачимо, традиція ненависті Московщини до Києва досить тривала: від Андрія Боголюбського через Іванів, Петрів, Катерин, Миколаїв, Олександрів, Володимира Леніна 1917 року та інших більшовицьких монстрів до сьогоднішнього дня. "Да, азиаты мы с раскосыми и жадными очами!" – писав О. Блок.

Тоді в Московщині єпископами, священиками, ченцями були українці, що їх присилав з Києва митрополит. Держава зростала і вимагала якщо не освічених, то бодай письменних урядовців, дипломатів. Культурний розвиток неможливий без виробленої власної мови. Відокремлені від усього культурного світу, угро-фінни не могли розвинути у своєму праліcі мову, вищу за життя того праліcу. Татарська мова була значно багатшою за угро-фінську, але й вона в Московщині занепадала. "Нарешті московські правителі зрозуміли, що для "книжного дела" треба мати справжніх учених. Своїх не було, отже почали закликати їх з культурного Києва. Так у XVI–XVII століттях освіта й література Києва цілковито опанувала московську" (А. Пипін "История славянской литературы"). "Українці обсадили в Московщині всі керівні посади. Вони – митрополити, єпископи, вихователі царських дітей, учителі шкіл (що їх вони ж заснували), міністри, науковці, вищі державні урядовці. Все підпадало їхнім впливам та реформам. Вони виправляли церковні книжки, реформували церковні та державні установи, писали книжки, укладали граматику та правопис, складали програми навчання, навіть накидали нам свою мову" (К. Безсонов). "Від остаточного потатарщення московської мови врятували сильні впливи Києва. Аж до Ломоносова (1711–1765) всі москвини вчилися з української граматики Мелетія Смотрицького" (М. Трубецькой). "Аж до XVIII ст. Московщина жила чужим літературним добром: Києва, Львова, Вільна. Своїх же, московських письменників практично не було. Київ зробив величезну послугу Московщині, ознайомивши її з культурним надбанням Європи. Граматика М. Смотрицького дуже вплинула на московську мову XVII ст. Спроба М. Ломоносова її змінити не вдалася" (С. Архангельський. "Лекции по истории русской литературы"). Так у XV–XVII і почасти в XVIII ст. тривала українізація московської мови...

У північній Московщині у XI ст. був шкіряний одяг дикунського крою (один шмат з діркою на голову), що його носили мавполюди 6000 років тому.

Отже, ніщо не може рости без грунту. Не могла рости й московська література мова, відірвана від своєї народної. Від XII до XVIII ст. москвини мали лише перекладені твори (з української). За 500 років москвини написали лише дві книжки. Це митрополита Якова "Житие царя Ивана Федоровича та Кутасова "Хронограф". За той час українці написали кількасот творів з богослов'я, філософії, історії, красного письменства. Лише у XVIII ст. з'являється третя московська книжка, та й ту написав змосковщений волох А. Кантемир. Він, власне, мавпував французького письменника Н. Буяло (А.Кантемир був московським послом у Парижі). Лише від М. Ломоносова починається слабенька література, та й та була під вирішальним впливом української. "Московська література мова характеризується століттями фантастичної для цілого світу відірваності від народної московської. Вона була жалюгідною мішаниною "мови" Ягужинських, Разумовських, Безбородьок та блазенського жаргону Мініхів і Остерманів" (А.Салтиков. "Две России").

Московська література почала ставати на ноги щойно у XIX столітті після О. Пушкіна. Її творили переважно змосковщені чужинці. Сам засновник московської літературної мови О. Пушкін мав африканську, німецьку, волоську кров. Німецького походження були В. Авенаріус, О. Блок, О. Герцен, З. Гіппіус, Л. Мей, О. Мюллер, М. Салтиков-Щедрін, А. Фет, Д. Фонвізін та інші. Українського походження були А. Ахматова (Горенко), А. Аверченко, І. Бунін (Буньковський), М. Гоголь, М. Зощенко, В. Короленко, В. Немирович-Данченко, Т. Прокопович та ін. Єврейського: П. Антокольський, Е. Багрицький, І. Еренбург, С. Кірсанов, О. Мандельштам, Я. Надсон, Б. Пастернак, Й. Уткін, Л. Шестов та інші. Татарської крові: І. Аксаков, Ф. Достоєвський, В. Загоскін, Р. Зотов, М. Карамзін, М. Огарьов, І. Тургенєв. Поляки: О. Грибоєдов (Грзібовскі), В. Сологуб, Д. Мережковський, М. Некрасов. Волоського: А. Кантемир, М. Херасков, шотланського – Лермонтов, італійського – Ф. Тютчев, турецького – В. Жуковський і сотні інших, що їхні прізвища та життєписи надруковані в старих і нових московських енциклопедіях. Критик В. Бєлінський писав: "Світової, історичної ваги московська література ніколи не мала і мати не може. Якщо не було б О. Пушкіна, то в історії людської культури не постало б найменшої прогалини. А цього не можна сказати про Байрона чи Шиллера. Всілякі балачки про рівновартість московської літератури з європейською треба вважати за порожнє базікання або маячню чванливості" (В. Бєлінський. "Литературные сны").

Від XII до XVIII ст. москвини мали лише перекладені твори (з української). За 500 років москвини написали лише дві книжки.

Інший літературний московський критик пише: "У своєму змісті московська література перевищила всі літератури своєю огидною безсоромністю та нахабством".

У 2005 році у серії московського видавництва "Вече" "Золотая коллекция "100 великих россиян", заснованій у 2004 році, ми зустрічаємо князя Олега, Володимира Святого, В. Берінга, Ф. Белінсгаузена, Л. Ландау, М. Гоголя, Ф. Достоєвського, М. Булгакова, О. Блока, Й. Бродського, Л. Троцького, М. Бердяєва, Л. Утьосова, С. Корольова, С. Бондарчука і (диво з див!) Нестора Махна та багато інших іноземців, яких примусово вписали до найкращих росіян...

Всім відомо, що духовність, а з нею й життя кожного народу (нації) віддзеркалюється в його літературі. На жаль, ми досі не маємо великої аналітичної праці про московську літературу, крім деяких розвідок Д. Донцова.

"В естета О. Пушкіна, у спростаченого графа Л. Толстого, в апостола міського шумовиння Ф. Достоєвського, у циніка О. Блока – в усіх них йде всуміш: добро й зло, брехня і правда, краса і погань, щоб знищити в загальному хаосі всі етичні вартості, щоб довести, що розбій – це свобода, що душогубство – це любов, що нервність – це бунт проти Бога, що краса – це бруд і свинство. Чортівська мішанина всіх тем, усіх "за" і "проти", всіх "так" і "ні", всіх "дозволено" і "заборонено", всіх різниць між правдою і брехнею, добром і злом, красою і гидотою, запереченням усякої дисципліни. І це в моралі, і в політиці, і в суспільному житті" (Д. Донцов. "За яку революцію").

"Захід знає Дон-Кіхота, Фауста, Московщина – босяка М. Горького та Іванушку Дурачка, що втечею хоче перемогти ворога. Лицарськість і вірність – це головні прикмети англійської літератури. Означити ці типи можна одним словом – джентльмен. Літературним типом московської літератури був навіжений бунтівник, бездумний раб і в обох випадках – хам, починаючи від приниженого, ідеалізованого мужика і закінчуючи хуліганськими типами С. Єсеніна" (...)

"Яку свою ідею дала світові Московщина? Може, М. Чернишевського з його філософією "чорного передела"? Чи, може, ідею "слов'янофільства", себто месіанства московського мужика, того (за свідченням М. Горького) "тяжкого московського народу, що доп'яв штуки жити жебраком на багатющій землі, недбало лежачи на ній?" Чи, може, ідею "непротивлення злу" і примітивної безформності Л.Толстого, ворожу всьому сильному і гарному? Чи, може, ідею суспільного "милосердія й жалості", що за нею крилося "звеличення всього безвартісного? Чи ідею "гібельного различія между твоїм и моїм"? Чи ідею приниження людської гідності, ідеали хаосу, аморальності, ненависті до краси, до вільної думки, до всякої творчості? Ні! Культура "босяків", Іванушків Дурачків, "лішніх людей", "ідіотів" і т. п. – не для нас, українців" (Д. Донцов. "Наша доба і література").

Борис ДРАІМ,
член НСЖУ, член "Просвіти",
депутат райради,

м. Ананьєв, Одеська область

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЇМ МАЛО

Їм мало шостої частини світу,
Донбас їм дайте, Севастополь, Крим,
Щоб теплі пляжі віжили еліту –
Праправнуків Петрів і Катерин.

Їм не цікаво йти по власнім полі.
Плекати землю, щоб росли плоди, –
Воліють руйнувати людські долі.
Лишати всюди варварства сліди.

Їх не учили ще ніде й ніколи
Ні патріярхи, ні наук мужі
Любити щиро тільки рідне поле,
Не зазіхати на степи чужі.

Тож правду мовив Горький мимоходом,
Бо знав, як Муравйов, Ярмак,
Коли назвав таких своїх братів народом
Злодіїв, волоцюг і розбишак.

Богдан БОРА,
м. Манчестер, Велика Британія



ПОСТАТЬ

ВЕЛИКЕ СЕРЦЕ ГЕТЬМАНЩИНИ

До 250-х роковин Василя Капніста

Олександр ДРОБАХА



Українська культура виривається із кількасотрічних імперіалістичних пут. За часів царсько-большевицького абсолютизму про українські особистості, та ще й високого соціального стану, які відстоювали незалежницькі чи автономістські у політичному плані, ширше національні інтереси, не могло бути й мови. А коли вони згадувалися в офіціозі, то обов'язково спотворено. Бо національно-державницького інтересу за уявою тодішніх ідеологічних церберів просто не могло бути. Згадаймо, як карикатурно "змальовував" україноцентричні тенденції у творчості нашого Поета начебто прогресивний Вісаріон Белінський. А коли творчі особистості ще й писали на "общепонятном", їх автоматично зараховували до культури метрополії. Один із таких митців – Василь Капніст. Навіть дату народження (одні називають 1756 р., інші – 1757 р.) доведеться уточнювати майбутнім дослідникам.

Марія Ростиславівна Капніст – мені пощастило з нею познайомитись і погомоніти раз у житті 1986 року – розпочала справу вшанування видатного нашого гуманіста, поета і громадсько-політичного діяча, свого прапрадіда, тим, що написала листа голові Полтавського обласного товариства УТОШК, доктору філософії п. Зязюну: "Допоможіть! Відкриймо музей В. Капніста у Великій Обухівці до 230-річчя з дня появи його на світ. Спорудити хоч погруддя, коли не пам'ятник у Миргороді чи в Полтаві"...

Марія Капніст небезпідставно вважала свого прапрадіда за представника української культури. Згадаймо бодай його п'єсу-сатиру "Ябеда" – один із найсерйозніших випадів проти "імперчюдіща" у XVIII столітті, чи "Оду на рабство", яка спричинила лють Єкатеріни II як протест проти національного гніту. До речі, навіть у найвидатніших протестних творах російської літератури XVIII ст. засуджується тільки соціальне ярмо, а в маєтках братів Капністів тим часом хлібороби вже були звільнені від кріпацьких обов'язків; за людяне ставлення і захист їх від чиновницького свавілля селяни звертались до Василя Капніста: "Батьку!"

У нечисленних дослідженнях О. Оглоблина, П. Беркова, Софії Скалон (Капніст) та ін. часом між рядками можна дізнатись про характер зв'язків поета з чільними діячами Південного таємного товариства, зокрема з Сергієм Муравйовим-Апостолом. В Інституті рукописів книгозбірні ім. Вернадського автор цих рядків натрапив на коротенький лист 1819 р., де Муравйов-Апостол повідомляє: прибув до рідних у Хомутець, є важливі новини. І – три знаки оклику! Розкажу, мовляв, як зустрінемось. Можна здогадатись – антисамодержавний, протиімперський рух міцніє. Відомо – молодший син Василя Капніста Олексій був утаємничений у всі плани змовників-південців. Заарештований 14.12.1825 року. Павла Пестеля охранка взяла днем раніше. А Муравйова-Апостола вполювати жандармам не вдалося. Чернігівський полк під проводом підполковника Сергія Муравйова-Апостола таки став на шлях збройного протесту.

Широке громадське коло протестантів-однодумців, яке вихлюпнуло із свого середовища Південне таємне товариство, Малоросійське таємне товариство та деякі інші підпільні гурти Полтавської, Чернігово-Сіверської земель, було досить численне, та воно малодосліджене і дотепер. Це ж від цього кола українських патріотів, на думку авторів "Енциклопедії українознавства", 1791 року Василь Капніст побував у Берліні в пошуках підтримки українського повстання проти імперії. Відомо – у цей час колишні запорожці Антон Головатий та інші вели складну гру з урядовцями Єкатеріни II, щоб зберегти свою військову потугу, її національний характер...

Тоді це не вдалося. Але ось 1812 року Василь Капніст кандидатує на посаду губернського маршала Полтавщини. У зв'язку з наступом війська Наполеона Бонапарта з'явився шанс відновити національні козацькі збройні сили. Капніст знову кидається в організаційний вир, а на додачу треба було вибити із крісла генерал-губернатора Малоросії україножера князя Лобанова-Ростовського. Разом зі своїм другом козацького роду, колишнім міністром імперії Дмитром Трощинським він бодай частково домагається свого: з 1816 року генерал-губернатором призначено Миколу Рєпніна, а сам Капніст з 1820 року до останніх днів був маршалом шляхетства Полтавської губернії.

...Садибу його у Великій Обухівці (будувала більше дружина Олександра, із князів Мишецьких, таки Рюриковичів, бо в чоловіка – завжди громадські клопоти!), розібрали місцеві "революціонери", а з цегли збудували водонапірну вежу у Великих Сорочинцях. Колишню красу, одухотворену працею кількох поколінь (сам лише сад тут був такий, що не кожен цар має! – хтось мовив із дослідників) не відродити без всеукраїнських зусиль. Але хатину письменника під очеретом на березі улюбленого ним Псла можна відтворити силами Миргородщини чи села Великої Обухівки. Аби ж була самодостатня місцева влада! У заповітній хижі над Пслом Капніст написав чимало поезій, дослідження про "Слово о полку Ігоревім", у якому він доходить незаперечного висновку, що це твір української культури.

На порядку денному створення оргкомітету до 250-х роковин Василя Капніста. І слід видати нарешті в Україні його твори з доброю передмовою і коментарем. Академії наук, НСПУ, Міністерству освіти і науки України не зайво було б потурбуватися, щоб творчість Василя Капніста, Миколи Гоголя, Томаша Падури та інших авторів вивчалася в курсі "Письменники і діячі українського відродження". Спогади учасників Південного таємного товариства, наших земляків Матвія Муравйова-Апостола, Івана Горбачевського, Миколи Лорера та ін., як і спогади дочки Василя Капніста Софії Скалон (Капніст), теж видавати необхідно в Україні, бо за кордоном видають їх зі значними купюрами (зрозуміло – всі українські прояви часто піддаються нещадній фільтрації).

м. Вишгород, Київська область



ВІД АВТОРА

ЩАСЛИВІ КРАЇНИ НЕ СТЕЖАТЬ ЗА НОВИНАМИ

Катерина БОРИСЕНКО, літературознавець

Мрії, мрії... У кожного свої: хтось бажає полетіти на Марс, хтось – скласти іспит, а ще хтось – стати знаменитим. А ось я мрію про той час, коли можна буде не дивитися новин.

Одразу ж пригадуються напружені дні президентських перегонів, коли випусків новин очікувала, як хроніки військових дій, коли вони були чи не єдиним мірилом професійності телеканалів. Тоді думалося: ще трішки – й не буду дивитися їх, принаймні, хоч місяць. А потім була революція, й новинами просто жили – повернувшись із Майдану, прикипали до телевізора, а зранку найперше вмикали "5 канал", і тільки тоді полегшено зітхалося: хвалити Бога, ніч минула спокійно. Як усе це стомлювало, як виснажувало, але ми знали, що переможемо, й це додавало сил. Після інавгурації буду "відпочивати" від новин три місяці – вирішила тоді я. Але знову не вийшло. Бо, м'яко кажучи, поведінка нової влади видавалася трохи дивною, особливо в частині обіцянок – "бандити сидітимуть у тюрмах". Ті, хто фальсифікував вибори, виголошував сепаратистські промови, вимагав розстріляти Майдан, – продовжували не просто спокійно жити, вони й надалі почувалися господарями цієї країни.

Потім у новинах відстежували розкол у помаранчевій команді, а трохи перегодом газову й торгівельну війни. Щоправда, взимку на пару тижнів "монополію" на нашу увагу "відвоював" прогноз погоди (пригадуєте "хроніку" морозів). Вибори знову не дозволили ігнорувати новини, а найголовніше – не давав цього робити процес створення парламентської коаліції. Але, попри все, здавалося, що я як ніколи близька до здійснення своєї мрії – відпочинку від новин.

Літо, сонце, гори... Далеко від шуму, пилу й телевізора – що може бути краще? Нарешті, думалося мені, нарешті хоч якийсь, а спокій, хоч якась, а все ж таки стабільність. І раптом, як грім серед ясного неба, дзвінок подруги – ти хіба не дивишся новини? Там зараз у Верховній Раді таке робиться... Знайшла телевізор, увімкнула "5 канал", натрапила на гидкий спіч Азарова з парламентської трибуни, не змогла то слухати, пішла плести донькам вінки, бо надворі якраз Купала... Думалося: навіщо псувати собі настрій, якщо це просто фарс, треба ж щось робити в парламенті "Регіонам", аби не занудитися. А наступного ранку був знову дзвінок подруги, тільки вже було не до сміху! Натомість пригадалося, що подібне ми вже "проходили", і що не менше, ніж полчища ворожих військ, горя нашому народові приносили ті, хто в найвідповідальніший момент відчиняв браму в Батурин, хто заради власної вигоди з легкістю нехтував інтересами, ба, навіть життями тисяч людей. І що ми доти не будемо прийняті Європою, доки в нас вирішальне слово буде не за тими, кому в серце "стукає попіл Клааса", а за тими, кому не дають спокою лаври Герострата й Брута. Бо, як на мене, Іуда – то занадто сильне порівняння, як на "нашого" спікера, згадані "герої" античного світу куди ближчі "по духу" до нього...

Що буде далі – невідомо. Окрім хіба одного: найближчим часом знову доведеться уважно відстежувати новини. У цьому контексті подумалося – якщо щасливі люди не спостерігають за годинами, то, певно, щасливі країни не стежать за новинами. Ось лише коли настане той час, коли і в нас їх можна буде з легкістю ігнорувати?

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 60 000 примірників

Ціна договірна